افشاگری دموکرات‌ها از ماجرای انویدیا و نقش ترامپ در ترویج فساد

فساد سیاسی با کیفیت 4k

مهدی زارع | انویدیا را همه ما با کارت‌های گرافیک باکیفیتش می‌شناسیم. کارت‌هایی که ما را به دنیای صفر و یک و بازی‌های 4k و جذاب می‌برد.

اما ماجرای این شرکت این روزها به یکی از درگیری‌های اصلی میان دموکرات‌ها و جمهوری‌خواهان تبدیل شده است. وقتی ترامپ خودش اعتراف می‌کند «من آن‌ها را متقاعد کردم»، دیگر موضوع فقط رفتن یا ماندن مدیرعامل یک شرکت تراشه نیست؛ محاکمه‌ای علنی است بر مرزهای قدرت، انتقام انتخاباتی و غرور ریاست‌جمهوری.

در ۲۳ نوامبر، هیئت مدیره انویدیا اعلام کرد جنسن هوانگ را به سمت مدیرعاملی بازمی‌گرداند. فقط ۱۱ روز پیش از آن، او به دلیل اعتراف به رابطه فرازناشویی – با فردی که جامعه اطلاعاتی آمریکا او را به داشتن ارتباط با نهادهای اطلاعاتی چین مشکوک می‌داند – استعفا کرده بود. پس از انتشار خبر بازگشت هوانگ، سهام انویدیا بیش از ۳۰درصد جهش کرد.

اما آنچه بیش از قیمت سهام اهمیت دارد واکنش واشنگتن است: دموکرات‌ها هدفی یافتند که مدت‌ها منتظرش بودند و ترامپ بدون هیچ پرده‌پوشی، این ماجرا را به نمایشی از اراده شخصی خود تبدیل کرد.

■ادامه انتخابات در ماجرای انویدیا

در مقابل اما واکنش دموکرات‌ها آن‌قدر سریع بود که به نظر نمی‌رسد بداهه باشد. چاک شومر، رهبر اقلیت سنا همان روز بیانیه‌ای صادر کرد با لحنی بی‌تعارف: دموکرات‌ها «از تمام قدرت خود» برای تحقیق درباره هوانگ، دیگر مدیران اجرایی انویدیا و «هر کسی که منافع مالی را با امنیت ملی معامله کند» استفاده خواهند کرد. حکیم جفریس، رئیس آینده مجلس نمایندگان، صریح‌تر گفت اجازه نخواهد داد دولت ترامپ «منافع اقتصادی شخصی را قربانی امنیت ملی آمریکا کند». سناتور گایگو از آریزونا خواستار بررسی «معاملات سهام پیش از انتشار اطلاعیه» شد و آن را «فسادآمیزترین کاخ سفید تاریخ» خواند.

ویژگی مشترک این مواضع آن است که واکنشی به یک رویداد منفرد نیستند، بلکه ادامه جنگی هستند که مدت‌هاست جریان دارد. دموکرات‌ها تازه از انتخابات میان‌دوره‌ای پیروزی بزرگی بدست آورده‌اند و نگرانی رأی‌دهندگان درباره قدرت هوش مصنوعی و نفوذ سیاسی میلیاردرها یکی از محرک‌های اصلی این پیروزی بود. انویدیا دقیقاً هر دو نقطه حساس را همزمان لمس می‌کند؛ یک غول هوش مصنوعی با ارزش بازار تریلیون دلاری، یک مدیرعامل با رابطه شخصی با رئیس‌جمهور و تصمیمی برای بازگشت به کار که در لحظه حساس از سوی کاخ‌سفید «تضمین» شد. برای دموکرات‌ها این یک موضوع نظارتی نیست که نیاز به ارزیابی سرد داشته باشد؛ یک ماده سیاسی است که مستقیماً قابل استفاده است. جمله‌ای در بیانیه شومر قابل توجه است: او گفت دولت «برای بازگرداندن هوانگ عجله دارد» و این «ضرورت اقدام کنگره را برجسته‌تر می‌کند». ترجمه‌اش این است: هرچه شما بیشتر عجله دارید، ما بیشتر باید تحقیق کنیم.

■ «من آن‌ها را متقاعد کردم»؛ غرور یا تاکتیک؟

جالب‌تر آنکه ترامپ تاکنون تلاش نکرده نقش خود را پنهان کند. او در مصاحبه تلفنی با سی‌ان‌بی‌سی به‌صراحت گفت: «من با هیئت مدیره صحبت کردم، مستقیم و غیرمستقیم. آن‌ها را متقاعد کردم. من این معامله را انجام دادم».

وقتی هیئت مدیره اعلام کرد برای تصمیم‌گیری به تضمینی درباره تهدید امنیت ملی نیاز دارد، پاسخ ترامپ این بود: «ما به آن‌ها تضمین دادیم، براساس هر چیزی که می‌دانیم و ما چیزهای زیادی می‌دانیم». سپس در نرم‌افزار خودش نوشت هوانگ «ثروت بزرگ ملی» است و دادستان کل تأیید کرده «هیچ مدرکی دال بر رفتار غیرقانونی او وجود ندارد».

این موضع به‌وضوح «سبک ترامپ» است؛ مداخله شخصی، نسبت دادن موفقیت به خود و جایگزینی رویه‌های نهادی با قضاوت فردی.

اما منطق پشت آن قابل توجه‌تر است. وقتی از ترامپ پرسیدند چرا این‌قدر اصرار دارد هوانگ برگردد، گفت از دست دادن او تهدیدی «بسیار بزرگ‌تر» خواهد بود. به عبارت دیگر، در نگاه او، مدیرعامل یک شرکت خصوصی آن‌قدر مهم شده که رئیس‌جمهور باید شخصاً بی‌خطر بودن او را «تضمین» کند. تحلیل نیویورک تایمز این ماهیت را برجسته می‌کند؛ ترامپ مفهوم «بزرگ‌تر از آنکه بگذارد سقوط کند» را از یک نهاد به یک فرد منتقل کرده است.

بر اساس گزارش‌های فایننشال تایمز نیز ترامپ سهام انویدیا دارد و جهش قیمت سهام پس از بازگشت هوانگ ممکن است ارزش دارایی او را حدود ۱۵میلیون دلار افزایش داده باشد.

کاخ سفید به درخواست اظهارنظر پاسخ نداد. این لزوماً مشکل قانونی نیست، اما در شرایطی که دموکرات‌ها به دنبال شواهد «فساد» هستند، مهماتی است که هر لحظه می‌تواند منفجر شود.

■ نگرانی جمهوری‌خواهان

هرچند حملات دموکرات‌ها قابل پیش‌بینی بود اما همزمان تردیدهایی که درون حزب جمهوری‌خواه ظاهر شده، مسئله‌ای است که واقعاً کاخ سفید را آزار می‌دهد. سناتور کورتیس از یوتا پرسش بسیار مشخصی مطرح کرده است: «هیئت مدیره انویدیا می‌گوید براساس نظر مقامات عالی‌رتبه آمریکایی به این نتیجه رسیده که بازگشت هوانگ تهدیدی برای امنیت ملی نیست. خب چه کسی در دولت ما در این نظر مشارکت داشت؟ به هیئت مدیره چه گفتند؟ و هیئت مدیره بر چه مبنایی نتیجه گرفت که خطری وجود ندارد؟».

پرسش سناتور کورنین از تگزاس حتی از موضع کورتیس هم مستقیم‌تر بود؛ «آیا اف‌بی‌آی جلسه توجیهی دفاعی برای هوانگ برگزار کرد؟ اگر نه، چرا نه؟ اگر بله، چه خطراتی را به او گفتند؟ آیا او آن خطرات را نادیده گرفت؟».

بیانیه سناتور ریکتس از نبراسکا همزمان به هر دو طرف یعنی ترامپ و انویدیا ضربه زد: «بازگشت به کار، او را از تعهد شهادت در کنگره و انویدیا را نیز از پاسخ‌گویی درباره نگرانی‌های امنیت ملی و مقصد نامشخص تراشه‌ها معاف نمی‌کند».

این صداها به معنای تغییر یکپارچه جمهوری‌خواهان نیست، اما یک چیز را نشان می‌دهد و آن اینکه «تضمین» ترامپ نمی‌تواند به‌طور خودکار تردیدهای کنگره درباره انویدیا را آرام کند. وقتی رئیس‌جمهور با اراده شخصی خود پشت یک مدیرعامل می‌ایستد، دموکرات‌ها بیشتر می‌خواهند بدانند آیا پشت این حمایت، رویه‌ای رسمی وجود دارد یا نه.

■ پاسخ بازار و پرسشی که از آن فرار می‌کند

سهام انویدیا پس از خبر بازگشت به کار هوانگ بیش از ۳۰درصد جهش داشت و تقریباً تمام افت خود از زمان استعفا را جبران کرد. موضع بازار روشن است: اهمیتی نمی‌دهد کاخ سفید چه «تضمینی» داده و کنگره تحقیق می‌کند یا نه. فقط یک چیز برایش مهم است؛ هوانگ برگردد تا روایت هوش مصنوعی انویدیا ادامه یابد. این دقیقاً طعنه‌آمیزترین بخش ماجراست. دموکرات‌ها می‌گویند «فساد» است، جمهوری‌خواهان می‌گویند «رویه زیرسؤال است»، ترامپ می‌گوید «من انجامش دادم» و بازار با رشد نزدیک به یک‌تریلیون دلاری به اتهامات فساد و ادعای خودبزرگ‌پندارانه ترامپ رأی موافق داد. چهار روایت، هر کدام حرف خود را می‌زنند و هیچ‌کدام به یک پرسش واحد پاسخ نمی‌دهند: وقتی یک رئیس‌جمهور می‌تواند شخصاً هیئت مدیره یک شرکت را «متقاعد» و برای بازگشت مدیرعاملش تضمین امنیت ملی صادر کند، از حاکمیت شرکتی و توازن قدرت در این کشور چه باقی می‌ماند؟

روزشمار جنگ | روز ۲۶۸

پیامدهای محاصره دریایی آمریکا و تشدید ناامنی در خلیج فارس

از هرمز تا فضای سایبری؛ گسترش میدان تقابل

گروه بین‌الملل | محاصره دریایی آمریکا و افزایش حوادث نفتکش‌ها، تنش در خلیج‌فارس را تشدید کرده است.

همزمان، گزارش‌هایی از حملات سایبری به کشتی‌های تجاری، از گسترش ابعاد بحران حکایت دارد.

ایران بر رفع محاصره تأکید دارد، اما واشنگتن همچنان به دنبال حفظ فشار اقتصادی و نظامی است.

■هرمز؛ نقطه تلاقی فشار و پاسخ

اسماعیل بقایی، سخنگوی وزارت خارجه، محاصره دریایی آمریکا را اقدامی نظامی علیه ایران خواند و تأکید کرد تهران برای مقابله با آن از همه ابزارهای در اختیار خود استفاده خواهد کرد.

این موضع، از نگاه ایران، بر پیوند میان حق دفاع از منافع اقتصادی و وضعیت امنیتی خلیج‌فارس استوار است.

استمرار محدودیت صادرات نفت ایران در کنار تلاش برای عبور نفتکش‌های دیگر کشورها، مسئله‌ای است که ایران آن را نامتوازن و غیرقابل پذیرش می‌داند.

■هشدارهایی که جدی‌تر شده‌اند

نیروی دریایی سپاه اعلام کرد سه نفتکش روز دوشنبه هنگام عبور از مسیرهای غیرمجاز و با وجود پشتیبانی هوایی آمریکا با مین برخورد کرده و دچار حریق شده‌اند.

خبرگزاری‌ها روز سه‌شنبه به نقل از سپاه از وقوع حادثه برای نفتکش چهارم خبر دادند.

در مقابل، نهاد دریایی بریتانیا از برخورد پرتابه‌های ناشناس به سه کشتی در روز دوشنبه گزارش داده است.

■امنیتی که با اسکورت تأمین نمی‌شود

آمریکا با حضور شناورهای نظامی و حمایت از عبور نفتکش‌ها می‌خواهد نشان دهد مسیر تجارت انرژی را باز نگه می‌دارد. اما افزایش هشدارهای امنیتی و اختلال در تردد، محدودیت‌های این راهبرد را آشکار کرده است. از منظر ایران، حضور نظامی خارجی بدون رفع محاصره ایران نمی‌تواند مبنای ترتیبات پایدار کشتیرانی باشد. نظم آمریکایی در آبراه‌های خلیج‌فارس فروریخته است.

■جبهه تازه؛ کشتی‌ها در معرض تهدید دیجیتال

وال‌استریت‌ژورنال در گزارشی تازه مدعی شده مقام‌های آمریکایی ارتباط احتمالی ایران با حملات سایبری علیه حدود ۵۰ شناور حامل نفت، گاز مایع و مواد شیمیایی را بررسی می‌کنند.

در بعضی موارد پیام‌های تهدیدآمیز برای کشتی‌ها ارسال شده است. این گزارش، ایران و حتی روسیه را در میان ارسال‌کنندگان احتمالی نام می‌برد، گرچه منابع مختلف هنوز آن را تأیید نکرده‌اند.

موضوع آشکار این است که ابعاد درگیری و جنگ قرار نیست محدود به ابتکار عمل آمریکا باشد و ایران از راهبرد واکنشی عبور کرده است.

■از اختلال نرم‌افزاری تا هزینه اقتصادی

اهمیت خبر سایبری صرفاً در احتمال آسیب فیزیکی به کشتی‌ها نیست.

سامانه‌های ناوبری، ارتباطات و مدیریت محموله به فناوری دیجیتال وابسته‌اند و حتی اختلال موقت می‌تواند سفر شناورها را متوقف کند، هزینه بیمه و بازرسی را بالا ببرد و تحویل انرژی را به تأخیر بیندازد. به این ترتیب، میدان تقابل از تنگه هرمز به شبکه بنادر و شرکت‌های کشتیرانی در نقاط دورتر گسترش می‌یابد؛ هرچند درباره عامل این حملات و ارتباط آن‌ها با جنگ هنوز قطعیتی وجود ندارد.

■بازار نفت؛ آرامش قیمت‌ها، شکنندگی مسیرها

رویترز گزارش داده قیمت نفت روز سه‌شنبه ابتدا به پایین‌ترین سطح سه‌ماه اخیر رسید و سپس با تداوم نگرانی درباره هرمز افزایش یافت.

افزایش عرضه جهانی و استفاده از ذخایر راهبردی، بخشی از فشار بازار را مهار کرده، اما این آرامش نسبی به معنای رفع خطر نیست.

اختلال در تردد، تغییر مسیر صادرات و افزایش هزینه‌های حمل‌ونقل همچنان بر اقتصاد منطقه اثر می‌گذارد و آثار جنگ را به مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان دور از خلیج فارس منتقل می‌کند.

■آزمون اصلی؛ پایان محاصره و امنیت پایدار

تحولات روزهای اخیر نشان می‌دهد مسئله هرمز صرفاً باز یا بسته‌بودن یک آبراه نیست؛ موضوع بر سر نسبت میان محاصره اقتصادی، حق دسترسی ایران به تجارت و امنیت کشتیرانی دیگر کشورهاست. برای ایران، رفع محدودیت صادرات و تضمین توقف اقدامات نظامی شرط اصلی کاهش تنش است. در مقابل، تداوم برخوردهای دریایی و گسترش نگرانی سایبری خطر خطای محاسباتی و آسیب به تجارت غیرنظامی را افزایش می‌دهد.

تا اینجا روشن است محاصره آمریکا و جنگ اقتصادی، نتوانسته انتظارات دشمن را برآورده کند و ایران با وجود تحمل فشارهای ناشی از جنگ اقتصادی، مقاوم و پایدار ایستاده است.

به روایت دیگران

روایت گاردین از «بیابان سمی» برجای‌مانده از تجاوز و نسل‌کشی اسرائیل

جنایت زیست محیطی صهیونیست‌ها در غزه

محسن فاطمی‌نژاد | «جنگ اسرائیل علیه غزه فقط خانه‌ها را ویران نکرده؛ آب، خاک و هوا را هم به گروگان گرفته است. آنچه امروز در نوار غزه برجای مانده، تنها آوار ساختمان‌ها نیست، بلکه انبوهی از فلزات سنگین، بقایای مواد منفجره، آزبست و فاضلاب است که در جان و تن مردم این منطقه نفوذ کرده و زندگی را برای نسل‌های آینده تهدید می‌کند». این تصویری است که روزنامه گاردین در گزارشی به قلم متیو تیلور، بر پایه یافته‌های یک گزارش مشترک سازمان اکشن‌اید (ActionAid) و رصدخانه درگیری و محیط زیست (CEOBS) پیش روی مخاطبان خود گذاشته است. گاردین در تیتر خود به‌صراحت نوشته است: «تخریب غزه توسط اسرائیل یک «بیابان سمی» به وجود آورده است».

امیتابه بهار، مدیر اجرایی اکشن‌اید بین‌الملل در این گزارش می‌گوید: «نسل‌کشی مستمر اسرائیل در غزه شامل حملات نظامی به محیط زیست آن نیز می‌شود که جنایت جنگی زیست‌محیطی هستند و زندگی را در حال حاضر و برای نسل‌های آینده تهدید می‌کنند».

او تأکید می‌کند «تخریب و آلودگی غزه» شرایط زیست‌محیطی لازم برای ایمنی و بقای انسان را «به‌طور بنیادین تخریب کرده» و تعهدات قانونی رژیم اسرائیل تحت حقوق بشردوستانه و حقوق بشر بین‌المللی را نقض می‌کند. بهار می‌افزاید: «فلسطینی‌های ساکن غزه از طریق هوا، غذا، آب و تماس مستقیم با خاک و آوارهای آلوده در معرض سموم قرار می‌گیرند. این خطرها برای نسل‌های آینده ادامه خواهند داشت، مگر آنکه اقدامات پاک‌سازی، بازسازی و بهبود در اولویت قرار گیرند». گاردین در ادامه با اشاره به گزارش کمیسیون مستقل بین‌المللی تحقیق سازمان ملل می‌نویسد این کمیسیون در سال ۲۰۲۵ و اوایل امسال به این نتیجه رسیده که اسرائیل در غزه مرتکب نسل‌کشی شده و مقامات این رژیم، از جمله بنیامین نتانیاهو، این اقدامات را تحریک کرده‌اند. این روزنامه همچنین یادآوری می‌کند نتانیاهو جداگانه از سوی دیوان کیفری بین‌المللی به اتهام جنایات جنگی تحت تعقیب قرار دارد.

بخش دیگری از گزارش به ابعاد انسانی فاجعه می‌پردازد. به نوشته گاردین، حمله اسرائیل بیش از ۷۴هزار فلسطینی را کشته و دست‌کم ۱۷۵هزار نفر را زخمی کرده و هزاران نفر هنوز زیر آوار مفقودند. برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد تخمین می‌زند عملیات نظامی اسرائیل بیش از ۶۱میلیون تن آوار در سراسر غزه تولید کرده است؛ خانه‌ها، محله‌ها و زیرساخت‌های تخریب‌شده‌ای که به مخزنی عظیم از مواد بالقوه خطرناک تبدیل شده‌اند.

لاما عبدالصمد، نویسنده گزارش و متخصص آب و بهداشت در اکشن‌اید، می‌گوید مقابله با آسیب زیست‌محیطی در غزه «بسیار چالش‌برانگیز خواهد بود، زیرا آلودگی در آوارهای شهری، زمین‌های کشاورزی، سیستم‌های آب و خاک پراکنده شده است و مهمات منفجرنشده همچنان دسترسی ایمن به بیشتر مناطق را محدود می‌کند». او بر نیاز فوری به دسترسی برای ارزیابی دقیق زیست‌محیطی در محل تأکید می‌کند تا خطرها برای سلامت عمومی روشن شده و گزینه‌های اقدامات فوری برای کاهش آسیب، شناسایی شوند.

بهار نیز هشدار می‌دهد «فاضلاب خام به دریا سرازیر می‌شود و به زمین نشت می‌کند، در حالی که تخریب سیستم‌های بهداشتی غزه مردم را با کمترین حفاظت در برابر آلودگی اطرافشان رها کرده است». به گفته او، «پیامدهای بهداشتی مرتبط شدید خواهند بود و کودکان و زنان باردار ازجمله کسانی هستند که با بالاترین خطرها روبه‌رو می‌شوند».

گاردین در بخش پایانی، به نقل از سخنگوی سفارت رژیم صهیونیستی در بریتانیا، روش‌شناسی گزارش را زیرسؤال می‌برد و مدعی می‌شود اتکای آن به تصاویر ماهواره‌ای و «مفروضات تأییدنشده» از استانداردهای حرفه‌ای پایین‌تر است. این سخنگو همچنین مدعی شده خود حماس ادعا کرده بیش از ۵۰۰ کیلومتر تونل زیر غزه حفر کرده و گزارشی که این موضوع را بررسی نکند، ناقص است.

با اینکه این گزارش می‌کوشد با طرح ادعای تونل‌ها و زیر سؤال بردن روش‌شناسی، نوعی توازن ظاهری میان طرف‌ها ایجاد کند، اما این تعبیر نادرست است؛ تونل‌های مقاومت بخشی از حق دفاع مشروع ملت فلسطین در برابر اشغالگری بوده و مقایسه آن با تخریب سیستماتیک محیط زیست و کشتار غیرنظامیان، تلاشی برای انحراف افکار عمومی از جنایات واقعی رژیم صهیونیستی است.

گاردین در نهایت به نقل از بهار می‌نویسد با توجه فزاینده جامعه بین‌المللی به بازسازی غزه، بهبود زیست‌محیطی نباید به‌عنوان امری حاشیه‌ای تلقی شود، بلکه باید به‌عنوان کاری حیاتی و موازی انجام گیرد.

او هشدار می‌دهد: «بازسازی غزه بدون درک همزمان و پرداختن به گستره آلودگی زیست‌محیطی، خطر ایجاد پیامدهای بلندمدت درزمینه سلامت عمومی را برای نسل‌های آینده به وجود می‌آورد».

این گزارش‌ها در مجموع نشان می‌دهند آثار فاجعه انسانی و زیست‌محیطی غزه تا نسل‌ها باقی خواهد ماند و به عنوان یک جنایت تاریخی علیه انسان و طبیعت، در دفتر تاریخ ثبت و ضبط خواهد شد.